

SAVE (the) SOCIETY

Thuiswerk opdracht met als thema 'toekomst' voor mijn toelatingsgesprek bij Sint Lucas op 14 januari.

De opdracht is om iets te bedenken, ontwerpen en maken waarin 'toekomst' centraal staat en dat uit te werken in mijn studierichting die ik denk te gaan willen doen. In mijn geval is dat textiel of keramiek.

Ik heb geen keramiek oven hier thuis en wel heel veel textiel in het souterrain bij oma en in het atelier van mama. Dus ik ga een object maken in textiel.

ONDERZOEK:

Toekomst. Ik hoop dat de toekomst beter gaat worden als dat het er nu uit ziet. Ik zou graag mensen willen wakker schudden. Ik wil filosoferen over hoe de mensen gevangen zitten in onze maatschappij. Wij zijn allemaal slaaf van de maatschappij en helemaal niet veel mensen zijn zich daar bewust van. We worden geboren en gaan naar school waar ze ons klaar maken om zo snel mogelijk geld te verdienen in de geldmachine van de maatschappij. Ik wordt daar misselijk en verdrietig van.

Ik wil graag mensen erop attenderen dat ze zich bewust worden en misschien een keuze durven maken die niet om geld gaat, maar over de wereld, de aarde, de natuur, de mensen. De samenleving is geen samenleving meer, want mensen leven helemaal niet. Mensen zijn gevangen. En kinderen worden gebrainwashed totdat ze weer hetzelfde doen. Er wordt top-down gedomineerd en wie niet mee doet is een uitvaller en aparteling en telt niet mee.

Terwijl juist die mensen die niet zo strak in de maatschappij staan, interessantere, lievere, vriendelijkere en minder egoïstische gedachten hebben.

De laatste jaren met Corona hebben we allemaal gezien hoe gek mensen kunnen doen en kunnen worden. En ook hoe gemakkelijk mensen zijn te beïnvloeden. Mensen gingen allemaal het nieuws volgen en geloven wat er gezegd werd en de meeste mensen gingen zich laten vaccineren en namen qr codes om deel te mogen nemen aan de maatschappij. En als je daar niet aan mee deed dan was je een wappie. En als je daar wel aan meedeelde vonden de wappies je een schaap. En zo waren er ineens twee kampen, ruzies, uitsluiting en het werd steeds akeliger. Weet je hoeveel kinderen er depressief zijn geworden? En hoeveel volwassenen? In mijn leven zijn drie mensen gestorven vanwege depressieve gevoelens in die tijd. En een aantal van mijn vrienden of kennissen hebben ook van die pogingen gedaan. De wereld is gek. De maatschappij moet gered worden, althans daar wil ik met mijn project over filosoferen. Mensen inspireren of in ieder geval laten nadenken over of dit allemaal wel zo normaal is?

Toen we als klein kindje nog geloofden in de goedheid, in betovering, in de magische wereld, toen konden we toch niet bedenken dat de realiteit zo slecht is? Ruzie, honger, oorlog, onderdrukking, terwijl er meer dan genoeg is voor iedereen. De wereld is toch van alle wezens? Van de dieren, van de planten, van de mensen, en dan niet als zijnde eigendom van rijke mensen? Die de baas zijn en die het volk als een stel zotjes laten werken en luisteren. Het is gewoon slavernij 2.0.

Mensen zijn dus heel gemakkelijk te beïnvloeden in hun gedachten. Maar hoe ga ik dat doen?

Ik weet dat mijn generatie gemakkelijk is te beïnvloeden door muziek. Maar ik ben geen muzikant. Ook is mode een goed middel om een statement te maken. Dus daar ga ik eens wat in bedenken.

MATERIAAL – KLEUR – TECHNIEK:

Allereerst ga ik mijn inspiratie vinden en voelen door materiaal onderzoek. Materialen en kleuren geven mij een bepaald gevoel. Dus ik ga na mijn KungFu les, naar het souterrain van mijn oma waar heel veel kasten vol met materialen te vinden zijn.

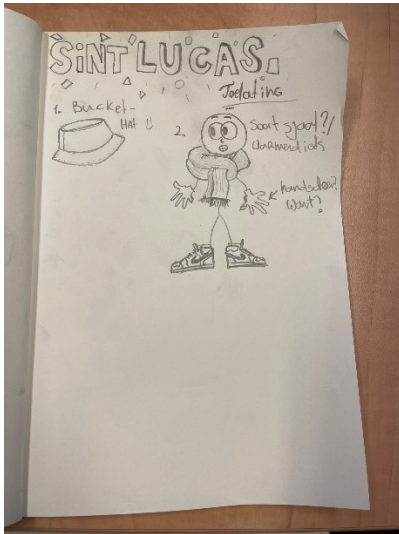

En na een paar uur heb ik een kleurbeeld en een hele hoop materialen die ik mee naar huis heb genomen. Even sorteren en op kleurvolgorde leggen.

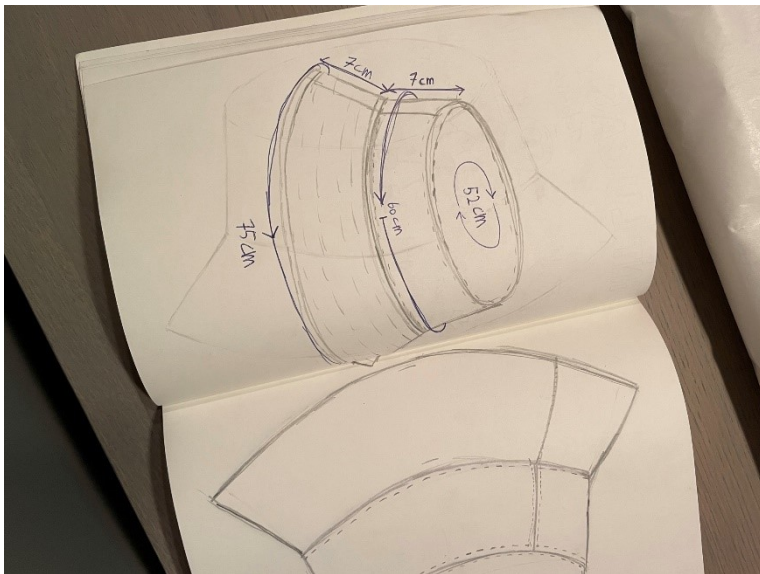
Ik ontwerp graag vanuit het materiaal en ik laat dingen graag ontstaan tijdens het maken. Als ik dingen te strak ga ontwerpen dan zet ik mezelf vast. Terwijl als ik me vrij beweeg dan ontstaan er vanzelf vormen en ideeën.

Dus ik ga maar eens gewoon aan de slag hoe ik het dat met gevoel doe. Ik ben wel een beetje onzeker omdat het al keisnel klaar moet zijn en er mijn toekomst vanaf hangt.

Qua techniek is het ook wel spannend want ik kan wel een beetje naaien en ik heb ook op de Vrije School veel ervaring gehad met allerlei technieken, maar toch. Ik ben natuurlijk geen professionele mode designer. Gelukkig heb ik oma die coupeuse is als ik dingen wil vragen en mama die mode en textiel gedaan heeft.

Ik begin met een hoedje te tekenen en daar wil ik dan allerlei designs op gaan maken, woorden, spreuken, tekeningen, dingen die mijn filosofie uit dragen.

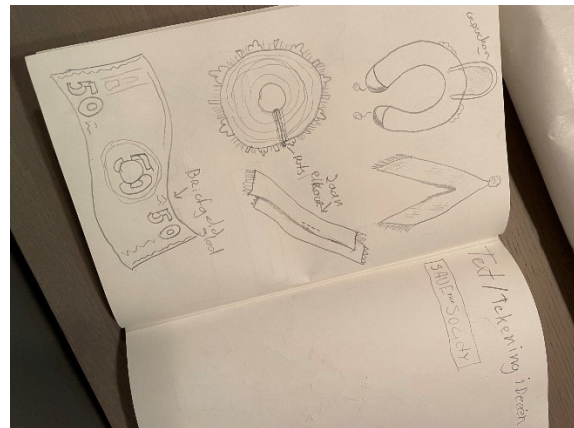
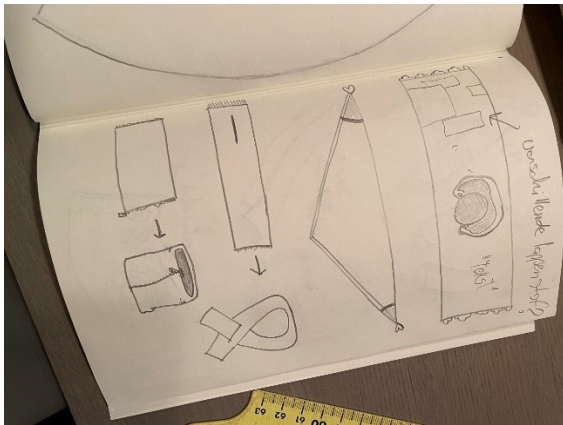

Gaandeweg vind ik dat wel leuk om voor mezelf te gaan maken, maar om dat nu te gaan maken als toelating voor mijn vervolg opleiding, ik weet niet of ik daar wel genoeg mijn creativiteit mee laat zien.

Maar omdat ik nog niet zo goed kan patroontekenen twijfel ik over wat ik dan moet maken.

Ik ga ook maar eens een aantal sjaals ontwerpen. Ik wil wel iets wat warm is, iets wat je lichaam kan verwarmen. Een warme toekomst, dat gun ik alle mensen. Zowel fysiek als emotioneel. Dat is ook wel van nu. Veel mensen hebben het koud omdat ze de verwarming niet aan kunnen doen, en een poosje geleden was dat nog omdat er weinig warmte was omdat mensen zich moesten isoleren.

En ook dat wordt dus allemaal van top-down bepaald. Wij bedenken dat niet zelf. Mensen met macht en geld bepalen dat. En waarom?

Ik teken terwijl ik onderzoek de naar verschillende vormen om een sjaal of sjaal achtig ontwerp te maken. Een capuchon aan een sjaal, een doortrek lus, een soort poncho etc.

Ik ben nu even los aan het laten hoe ik het moet maken. Dan kan ik vrijer denken. Mijn oma en mama hebben mij gezegd dat ik alles kan maken wat ik kan bedenken. Soms met een aanpassing. Maar met logisch nadenken en bouwen op mijn eigen lichaam. Gewoon doen en proberen. Bij het begin beginnen. Dus dat ga ik doen. Met de materialen die ik verzameld heb.

En zo ontstaat er ineens een idee. Een mega warme sjaal met mouwen en een capuchon, maar die dan ook lekker warm aan de hals is. Kijk eens aan.

Maar hoe moet ik dat maken???

Waar lijkt het op? Qua vorm? Op een trui! Dus ik pak mijn nieuwe trui er maar eens bij.

Die heb ik in Duitsland gekocht deze week. En hij viel mij op omdat er future op staat. 'What does the future look like?'

Ik bedenk dat ik dus de basis van de bovenkant van de mouwen kan overtrekken van de trui. Want ik heb schouders en mouwen nodig. En de capuchon van de trui is eigenlijk dus ook breed genoeg, alleen dan wil ik een hele lange lekkere warme kol maken. Dus moet dat allemaal een heel stuk langer worden.

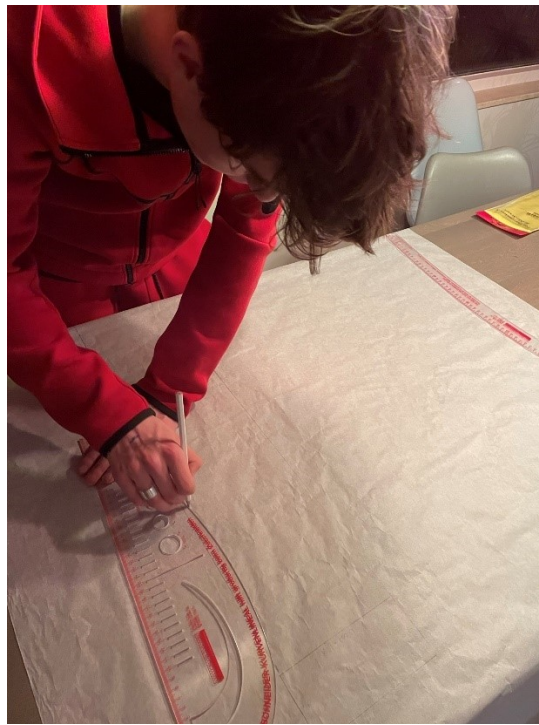
Maar hoe lang dan? Even meten hoor 😊 Heeel lang. Wel 65 centimeter.

En hoe groot moet dan de opening voor het gezicht? Het wordt een soort van strakke capuchon achtige bivakmuts maar dan wel met de kin ook open.

Voor de kol-capuchon gebruik ik de paarse boord-stof. Ik wist niet dat dat zo heet. Dit is een rond breisel waar geen naad in zit en die zo al rond is en waar precies het hoofd goed in past.

Even bij mama's hoofd meten, waar die openingdan moet beginnen want ik wil de bovenkant dichtknopen met een touw of zoiets.

Fijn dat we allemaal van die ronde kleermakers linealen hebben om de rondingen te tekenen.

Dan het patroon uitknippen. Ik heb een half patroon gemaakt omdat het een symetrische vorm is en dan kan ik het dus ook op een dubbele stof leggen en knippen. Dat scheelt papier en tijd en is wel zeker aan allebei de kanten hetzelfde dan.

zie ik. De coupe-naden zitten er al wel in maar verder is het nog niet klaar. Ik knip de voorzijde en achterzijde los van elkaar en dan ga ik kijken hoe dat dan uitkomt met de mouwen.

Ik leg dan die stof zo tegen de schuine lijn van de v-hals aan en dan speld ik het zodat er een mouwvorm komt. Alleen dan heb ik best veel stof te weinig aan de achterkant. Ik wist al wel dat het niet helemaal zou passen, maar ik heb nog een derde stof uitgekozen die ik er later mee ga combineren in de mouwen en de achterkant.

En dan knip ik de v-hals van de kol op maat. Best spannend of ik het wel goed doe. Ik doe er wel heel lang over want ik vind het moeilijker dan ik dacht, omdat de stof niet helemaal past en ik moet improviseren. Maar mama zegt dat, als ik het patroon volg en vol maak, dat het dan gewoon goed komt. En anders verzijn ik wel weer een oplossing. Ik vind ontwerpen terwijl ik het aan het maken ben, en gewoon reageren op dat wat er groeit, het allerleukste wat bestaat. Want ik kan van te voren vanalles bedenken, maar ik kan geen toeval bedenken, en juist in het toeval ontstaan mooie ideetjes.

En dan dus de opening erin knippen. Dat is echt spannend want dan is er geen weg meer terug. En dan de voering voor de capuchon. Daar heb ik ook een pied-de-poule-stofje voor maar dan een dunnere stof met een kleiner patroon. Dat lijkt me heel fijn als dat terug komt in meerdere variaties.

En dan ga ik de voering voor de capuchon dichtnaaien en in de paarse boordstof leggen, en als ik het dan pas, dan blijkt mijn hoofd er niet in te passen. Wat stom zeg, de paarse boord is natuurlijk rekbaar en de zwart/witte stof niet.

Dus toen heb ik er een reep van 7 centimeter extra tussen moeten naaien. En toen paste het wel.

Toen heb ik ook de voering en de bord tegen elkaar aan genaaid, dat was wel even wennen met twee hele verschillende stoffen, de ene die rekt en de andere niet.

Tijd om te gaan slapen weer. En morgen tijdens maatwerk uren op school in het atelier ga ik ontwerpen verder maken voor de teksten en/of afbeeldingen die ik op mijn object wil maken.

..... foto's ... van tekeningen ...

En dan is het tijd om de puzzel van de mouwen op te lossen en mijn vierde stofje toe te voegen. Het is een soort nepleer. In zwart, met een glans. Ik vind dat heel mooi in combinatie met het paarse matte boord stof en bij de zwart-wit stoffen. Het maakt het een beetje meer spannend en stoer.

En dan krijg ik angstzweet haha.

Want nu zijn er allemaal puntjes die ik moet naaien en dat heb ik wel vaker gedaan. Naaien. Naald erin laten. Voetje omhoog. Draaien. Pffffff ... maar het is een soort van gelukt. Ik mag nog wel flink oefenen op moeilijke dingen naaien. Maar dat is wel leuk om te leren.

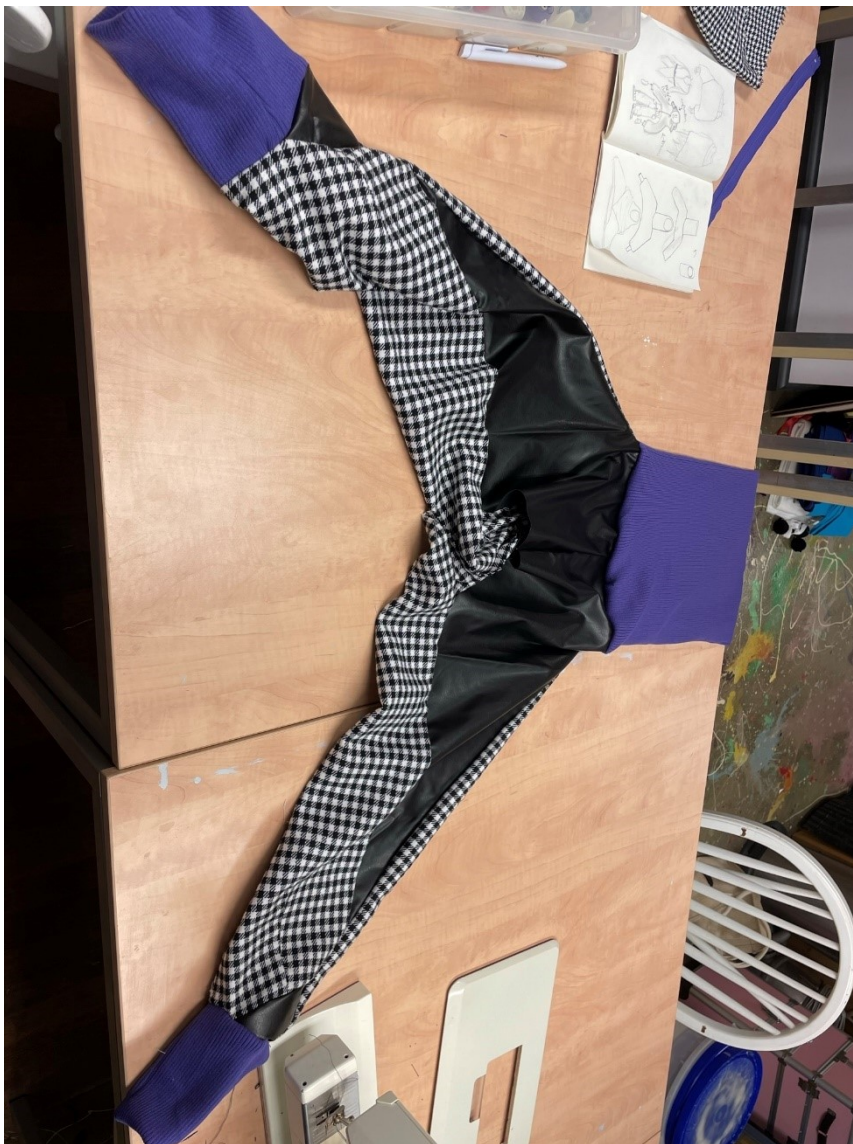

Als allebei de mouwen klaar zijn dan is het tijd om de onderdelen aan elkaar te monteren en op hoop van zegen dat alles dan past en zoals ik wens wordt.

De voorkant.

En de achterkant. Ik heb van het overgebleven stuk paarse boord, de boordjes van de mouwen gemaakt. En ineens ziet het er uit als een kledingstuk. Grappig dat het dan meteen echt lijkt.

Tijd om het te passen ...

Het is een beetje krap om in te komen dus de onderkant daar moet nog wat mee, die is ook nog niet dicht en nog niet klaar.

Wat lolliig, het lijkt eigenlijk best veel op een mini-trui nu het zo strak zit aan de boevnkant. Een soort van extra kort naveltruitje, haha.

Die achterkant is echt wel heel gaaf zo he? Precies mooi om mijn bedachte tekst daarop te zetten als statement.

Zo, nu heb ik aan de onderkant wat ruimte gemaakt door wat in te knippen, nu moet ik dat alleen nog wel afhechten want anders gaat het misschien los. En ik heb een knip gegeven waar het korter moet, anders is het te lang vind ik. En daar moet ook nog een ritsje in. Dat heb ik op mijn tekening staan. Ik dacht er ook nog over om een rist te maken in de capuchon, maar dat lijkt me te moeilijk. Voor dit moment. En ik wil het wel zelf kunnen maken. Maar ik heb zo'n onesie met een rits van kruis tot boven in de capuchon en dan kun je jezelf dus helemaal wegritsen, in een soort cocon. Dat zou ik wel vinden passen bij mijn thema. Kortom, ik krijg heel de tijd ideeën 24/7 aan een stuk door.

En het is nu tijd om de bovenkant dicht te gaan maken. Ik ga eerst door allebei de stoffen een draad heen rijgen en dan trek ik dat zo samen zoals bij een buideltasje, dat maakte ik vroeger voor mijn steentjes of geld.

En dan ga ik er een gouden touw omheen binden en deze ga ik weer vastzetten met een gouden draad en naald zodat het niet kan verschuiven.

Met de combinatie van dat goud krijgt het een beetje een koninklijk gevoel vind ik.

En dan is het weer tijd om te gaan slapen.

Op school heb ik het vandaag druk en geen tijd om te schetsen. Het was een hele intense dag. Met gesprekken over hoe ik het komende half jaar wil inrichten mits ik wordt toegelaten op Sint Lucas.

En dan ook hoe ik dat wil gaan doen en wat wel en niet mag.

Ik wil graag 3 dagen gaan stage lopen en dan in de andere dagen de vakken zoals Rekenen en Nederlands volgen die ik ook op Sint Lucas ga krijgen.

Maar in de avond heb ik weer tijd voor het project en heb ik de letters getekent die ik op mijn object wil maken. En geknipt.

Lekker gezellig op de bank in plaats van in het atelier.

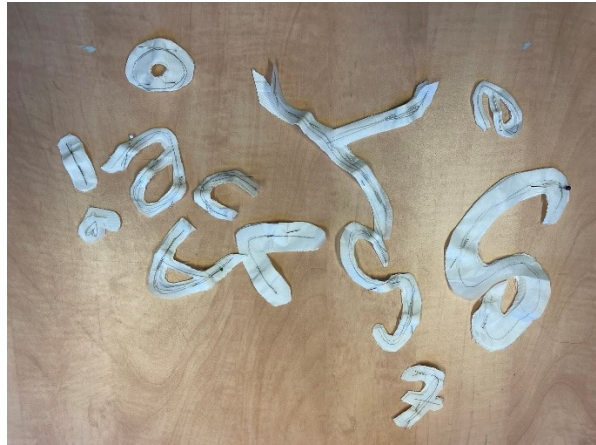

Ik voel me best trots want nu wordt het echt heel echt en cool. Ik zie er wel een beetje tegenop om de letters te gaan opnaaien, maar dat zien we dan wel weer.

En dan moet ik de letters op de stof spelden. Ik heb een witte, bijna witte stof uitgekozen, dit is een gordijnstaal. Ik vind het leuk dat alle stoffen die ik gebruik, hergebruikt worden en uit voorraad uit de stoffenvoorraad bij oma in het souterrain. We hebben in de wereld al genoeg materiaal misbruikt. En vooral in de mode gaat het heel erg snel met de mensen die allemaal steeds nieuwe dingen kopen. De hele wereld draait om geld en materialisme. Dat is echt heel naar. Nu hou ik zelf ook wel echt heel erg van mooie kleding maar ik koop alleen maar goede dingen en een aantal per jaar. Ik ben ook opgevoed met dat ik geen dingen mag kopen bij ketens waar vraagtekens zijn bij het productie proces. Ik heb ook ooit een werkstuk gemaakt over kinderarbeid in de mode industrie.

Maar nu weer genoeg gekletst. Het spelden vind ik altijd naar. Ik vind spelden en naalden vervelende dingen haha want ik prik me telkens of ik blijf met mijn mouw in de speldjes hangen. Deze avond schiet het niet heel erg op. Met spelden en ik ben begonnen met knippen. Maar ik ga morgen wel even verder.

Zo ... sjonge wat een zenuwslopend werkje. Ik leer dat als ik de schaar op de tafel laat rusten dat ik dan minder wiebelig ben. Want allse wiebelt, de stof, de letters als ze half los zijn en dan ook nog mijn handen en de schaar. Na even doorwerken is het dan zover.

De letters liggen klaar om op mijn object te gaan spelden. Maar eerst ga ik nog even de onderkant afhechten zodat de zijnaden niet inscheuren.

En ik moest nog wat afknippen en even overal de draadjes netjes wegnippen.

En ik had een rits voorzien in de voorkant. Hier krijg ik wel de zenuwen van. Een rits heb ik echt nog nooit gedaan. Ik mag kiezen om met een speciaal ritsenvoetje te gaan naaien, of om de naald te verplaatsen. Onze naald heeft 5 breedte standen. Dus ik kies daarvoor.

Eerst de rits inspelden. De rits is een beetje te lang. Dit is ook gewoon iets wat ik in de kist met spullen heb gevonden en de kleur was precies goed. Maar als ik in het echt dit zou moeten maken dan zou ik dan wel een rits op maat kopen. Want dit is een beetje gefruts.

Als de rits erin gespeld zit dan mag ik gaan nadenken hoe ik dit ga doen zonder op de rits te naaien.

Ik leer dat ik de rits soms open en soms dicht moet maken en dan mijn voetje los en de naald erin laten.

Nu moet ik nog iets bedenken om de onderkant van het hele kledingstuk af te werken, ik heb daar al wel wat ideeën voor.

[illegible]

En dan is het toch echt zover. Ik leg de letters met papier erop nog een keertje op de juiste plek.

En dan moeten de papieren letters eraf en mag ik ze op de stof spelden. En precies op de goede plek. Dat is best spannend, want wanneer zitten ze goed. De achterkant kan ik niet helemaal vlak leggen en ik heb ook natuurlijk weer ruzie met mijn speldjes maar het wordt wel heel gaaf eigenlijk.

Okay en dan nu het moment van angst, bloed, zweet, tranen en een verhoogd hartslag. Ik durf niet. Ik ben keibang dat ik het helemaal verpest en dat alles mis gaat. Nog 1 keer checken of alles goed zit.

En het puntje op de i. Het hartje in dit geval.

Stresssss ... Ik durf niet.

Ik ga een proeflapje naaien.

Dat gaat goed. Maar de letters dat durf ik echt niet.

Bibberend en vloekend en zuchtend en mopperend begin ik eraan.

Ik vraag mijn moeder om bij mij te blijven zitten en te blijven kijken en me moed in te praten. Ik durf het even echt niet alleen. Dat doet ze, ze gaat bij me zitten tekenen en dingen uitrekenen. Fijn.

Na 2 letters is het me even teveel. Ik ben bang dat ik het mezelf te moeilijk heb gemaakt. Ik zeg zelfs dat het eruit ziet als een of ander knutselwerkje van een jochie. Dat is niet zo lief voor mezelf he?

Ik had vandaag eigenlijk alle letters erop willen naaien maar ik heb trillende handen van de spanning. Zo spannend vind ik het dus. Want het mag niet mislukken.

En als ik mezelf hoor vloeken dat de stof niet doet wat ik wil en de naaimachine niet doet wat ik wil, dan prik ik keihard met een speldje in mijn vinger en dan moet ik eigenlijk heel hard lachen. Want ik weet dat dat niet waar is. Het is netzoals met rijlessen. Ik ben de bijzondere verichtingen aan het oefenen op de naaimachine en dat kan ik nog niet zo goed. Maar dat is niet zo erg.

Weet je, ik ben eigenlijk heel erg blij met hoe het eruit komt te zien. Ik had nog allemaal wilde plannen om er een hele poster bij te maken van hoe dit item eruit zou zien in een reclame. Maar dat hoeft eigenlijk niet. Goed genoeg is ook goed. Ik ben een jongen van 16. Die op de havo zit. Zonder ervaring. Ik ben geen man van 30 die al is afgestudeerd en een kleermakersatelier heeft. Ik ben echt best trots als ik het werk zo bekijk. Maar ik zie natuurlijk altijd al sinds ik geboren ben allemaal creatieve werkstukken om mij heen ontstaan en stagiaires van allerlei scholen die helpen met mooie dingen maken, maar die zitten meestal ook al in de 3de of 4de. Dus ik moet niet zo streng zijn voor mezelf. Misschien doe ik eigenlijk al heel veel met het maken van dit. Ik kan het niet inschatten.

Ik neem gewoon even pauze, ga met mijn vrienden naar buiten en ga later nog even verder.

Nieuwe dag, nieuwe ronde, nieuwe kansen.

Mijn God wat heb ik een hekel aan speldjes. Als ik iets uit zou mogen vinden dan is het wel iets om niet meer te hoeven spelden. Wat een vervelende dingen zijn dat. Auw.

Na een flinke stapel gromsels, godvers en veel boosheid heb ik vaak gedacht ... dit doe ik dus noooooit meer op deze manier. Als ik nog eens iets op wil naaien dan maak ik eerst het stuk op een losse lap en niet als het hele werkstuk al in elkaar zit. Niet te doen joh.

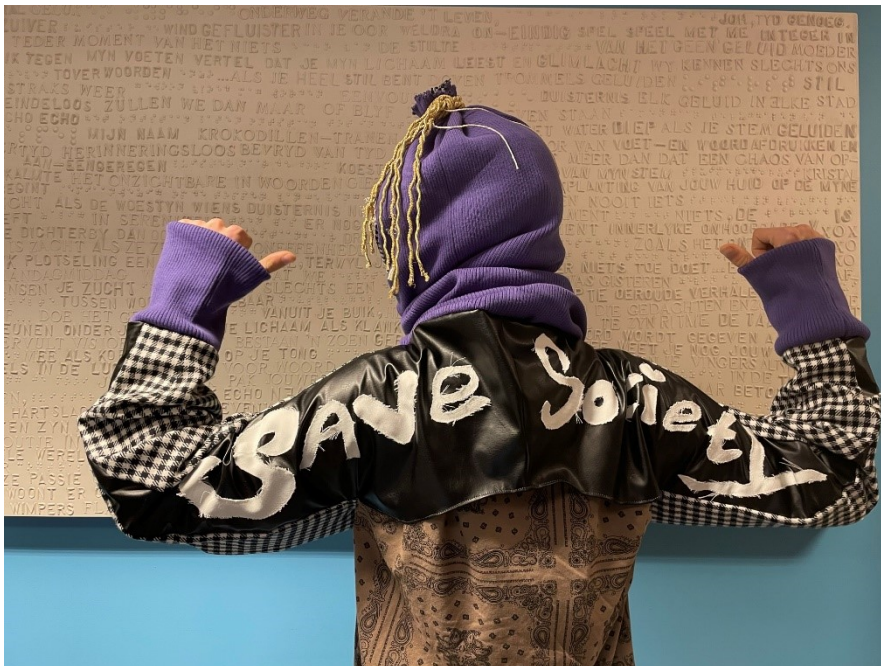
En dan is het eindelijk klaar! Sjonge! Feest! Phoe phoe wat een stress was dat. Haha. Maar ik wel wel veel ervan geleerd.

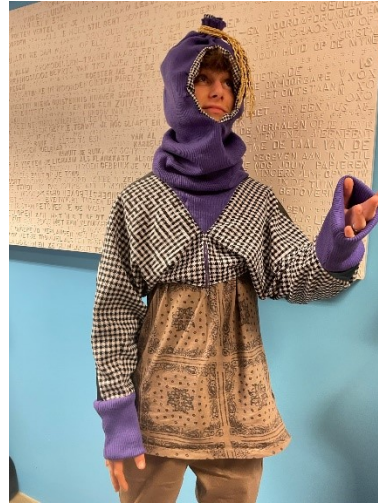
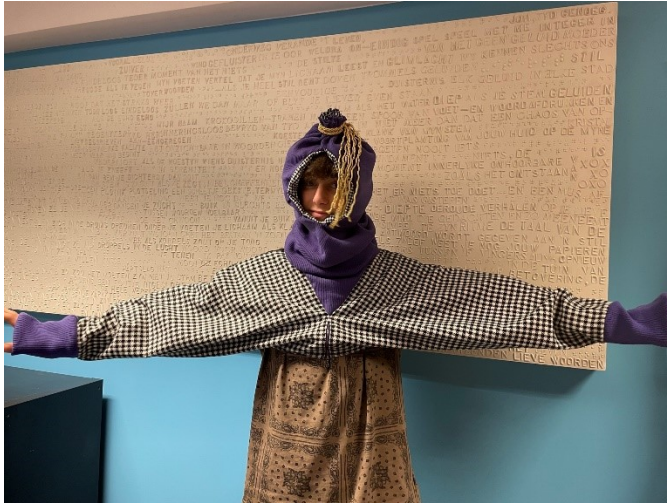

Fijn!

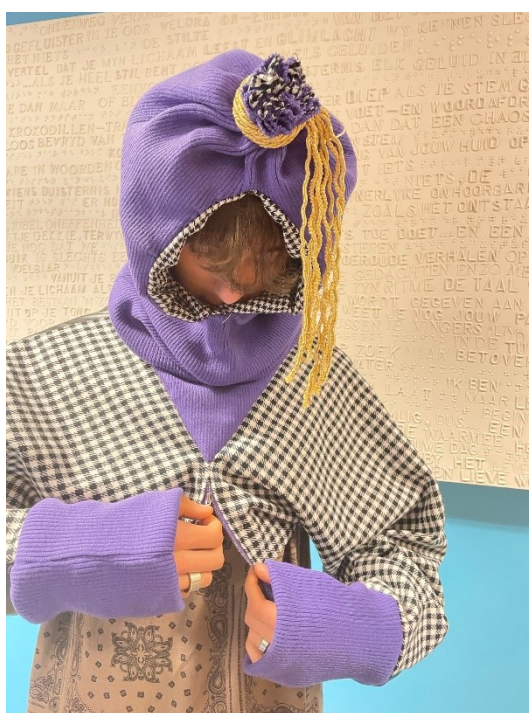
Nu nog even het randje onderaan afwerken. Ik ga het zigzaggen en dan een zoompje leggen.

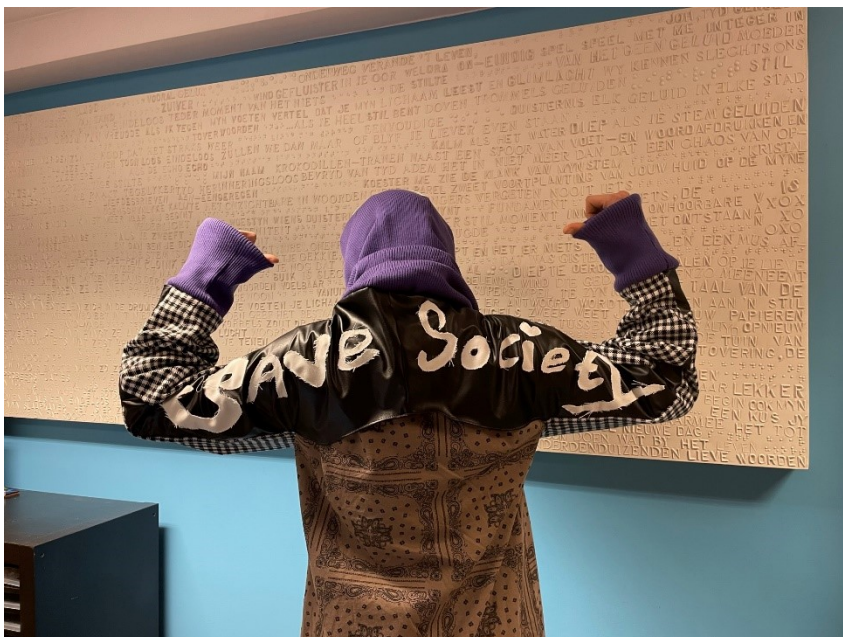
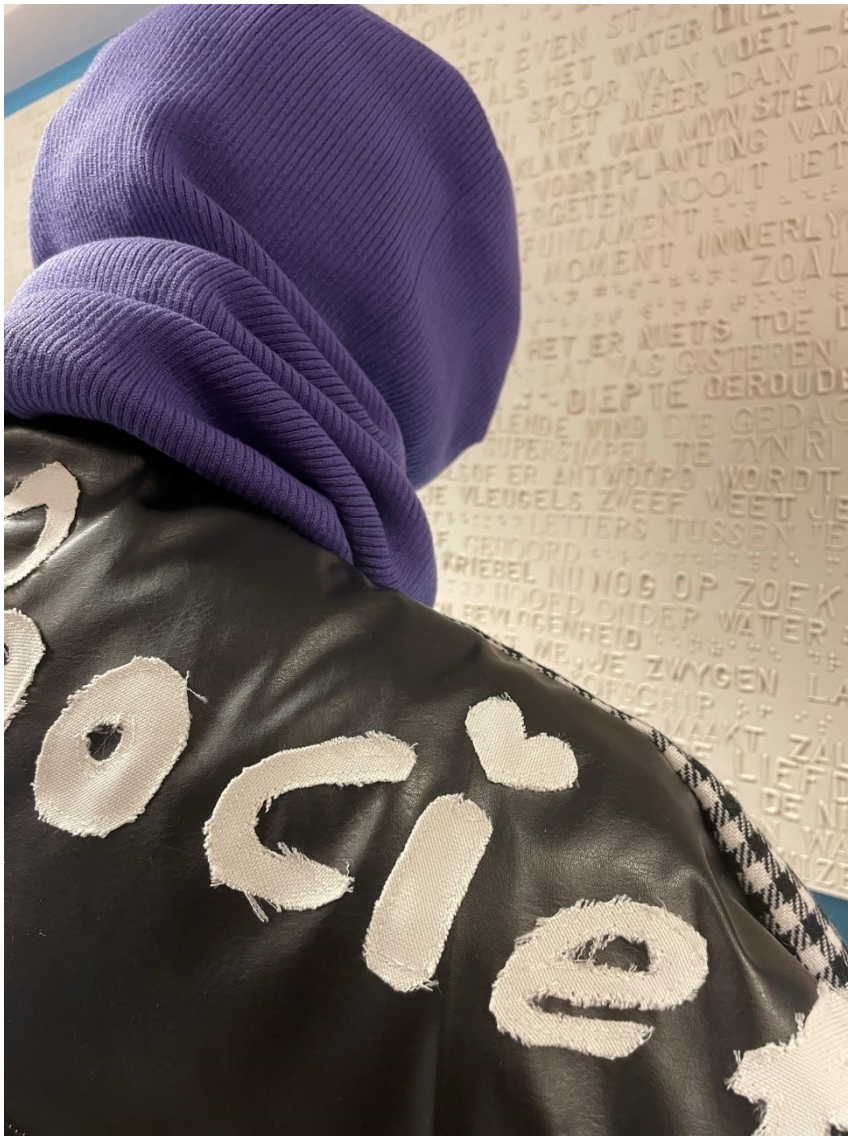
En dan is het werkstuk helemaal klaar! YESSSS!

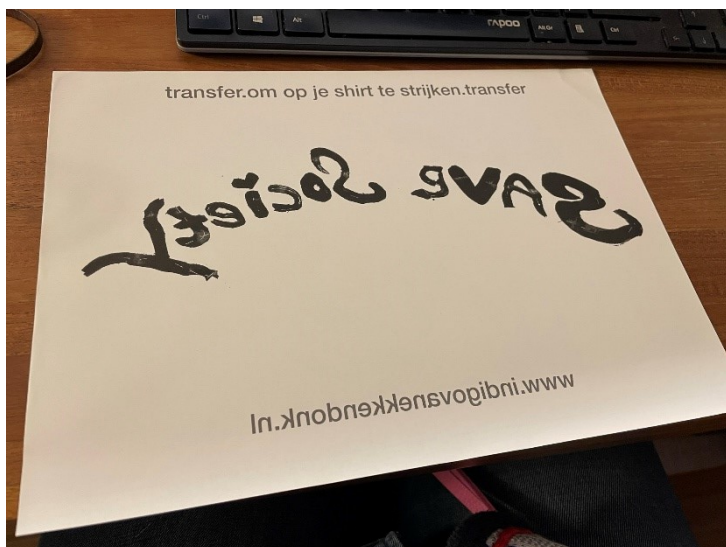

Kijk ... even het ritsje showen. En hoe de kol valt. En de capuchon.

Maar ondertussen heb ik nog een idee voor de toelating zelf. Want straks kom ik met mijn werkstuk wat ik ter plekke aan wil gaan doen, en mijn verslag over hoe het gemaakt is, en mijn portfolio en dan heb ik een half uur de tijd om alles te laten zien, dat gaat natuurlijk nooit want ik heb ook veel geschreven in mijn portfolio over wie ik ben enzo. Dus heb ik mijn tekst SAVE SOCIETY op transfer papier geprint en mijn link van mijn portfolio erbij zodat ik dat cadeau kan geven aan de docent die mijn toelating doet.

En dan nu dit project nog op mijn portfolio zetten en dan ben ik er klaar voor!

Ik hoop dat ik heb kunnen laten zien wie ik ben en dat ik een behoorlijke creatieve geest ben. En nu maar hopen dat ik na de zomervakantie bij jullie mag starten. Dan kan ik zodra ik weet dat ik aangenomen ben, beginnen met een stage tot aan de zomervakantie ... en dat zou mijn leven zo veel aangenamer gaan maken.

Bedankt voor de aandacht!

Groetjes uit Empel,

Indigo van Ekkendonk